

Una mostra dels reportatges sobre còmic signats per Jaume Vidal en aquells primers anys del suplement ARXIU

H

Han estat 25 anys ajudant a visualitzar la nostra creació amb una mirada moderna, catalana, universal i inventant-se una manera de relatar idees, obres i autors

Aniversari

La meva (la nostra) història

Vaig arribar al Cultura, i per tant al diari *Avui*, seguint un camí molt llarg. Massa per al meu gust, però la vida, com el periodisme, té cops amagats. I fent camí també s'aprèn. L'estació de sortida d'aquest recorregut va ser a Bellaterra l'any 1976. Bé, estació metafòricament parlant, perquè aleshores no hi havia parada dels Ferrocarrils Catalans al campus de l'Autònoma. Ciències de la Informació no tenia espai propi. Anaven de rellogats a la facultat d'Economia. Tampoc no era gaire greu perquè el bar de la facultat –la cooperativa Martínez, portada per alumnes– era el lloc de vida social i també acadèmica. Vaig aprendre molt de les converses amb estudiants balears i bascos, que n'eren un fotimer.

Aleshores, a l'Estat espanyol només hi havien dues –bé, tres– facultats de periodisme: la de Barcelona, la de Madrid i la de Deusto, de l'Opus. Aquests alumnes em semblaven físicament més grans que jo. I també més bregats, vitalment. Tant, que van ser el motor de la primera ocupació al rectorat, aleshores dirigit pel doctor Laporte. Eren els primers anys de la Transició. Tan primers que encara la dictadura es podia respirar.

Tanmateix, la facultat de Ciències de la Informació era un illot de democràcia. I de la bona: democràcia assembleària. Els dies de l'ocupació van afegir-se al cúmul d'experiències que capgiraven el meu cervell. Com ho feien la tensió política, els porros i el trànsit del rock simfònic al *punk*, que em va resultar una mica traumàtic. Massa jove per veure com, per darrere, apareixia una nova genera-

ció que tornava a donar dignitat al costum d'escopir.

Dic això perquè somiava el dia en què pogués escriure en un diari. Si era possible, sobre música pop. Però qualsevol branca de la cultura ja m'estava bé. Havia triat periodisme per envoltar-me d'criptors, de músics i d'artistes: un material humà que em semblava el motor de la vida. Però tantes vivències mal digerides i una bona clatellada a la vida em van fer abandonar la carrera al segon curs. Aleshores, la mili i la seva traumàtica tornada. Em vaig trobar perdut –a l'oficina

Un periodisme sentit, visceral, passional, vital, didàctic, generós

de l'Inem em vam qualificar com a peó–, però gràcies a la primera convocatòria de la funció pública de la Generalitat vaig anar a parar a un institut d'FP com a bidell. El primer dia de feina, de l'any de gràcia del Naranjito, vaig veure clar que el meu somni de ser periodista tenia una segona oportunitat.

El curs següent em vaig tornar a matricular. Tornada a Bellaterra. No cabells llargs, sí muscleres. Menys compromís polític, més ambició personal. Les coses havien canviat.

Els alumnes ja no parlaven amb els professors, *negociaven*. Els setanta no eren els vuitanta. Però aquest va ser el camí perquè després del procés de col·laboracions amb revistes com *El món*, aleshores dirigida per Joan Barril, vaig anar a parar, també com a col·laborador, a la secció de cultura de l'*Avui* –amb l'Avel·lí Artís– i al Cultura. Ja no tenia lloc per parlar de música, però el còmic sí que em va obrir la porta com a especialista.

El primer reportatge va ser un tema de portada del suplement en què explicava la història amb deu gèneres. Va ser el meu primer contacte amb David Castillo –sempre amb camisa blanca– i vaig situar la meva signatura al costat de noms com Pilar Parcerisas amb la qual, gràcies al suplement, he recuperat la sensació de proximitat periodística.

Després del Cultura, la cultura va continuar per *La Vanguardia*, *L'Observador*, *El País* –a TV3, en vaig dedicar als conflictes humans amb la Mari Pau Huguet– i *El Punt*. I ara, des d'El Punt *Avui*, retorn al Cultura. M'emociona el recorregut d'aquest suplement, perquè ha estat els temps de la meva trajectòria pel periodisme cultural. Una mena de periodisme sentit, visceral, passional, vital, didàctic, generós, personal, divertit, formatiu, col·lectiu i enriquidor.

Cultura, 25 anys ajudant a visualitzar la nostra creació amb una mirada moderna, catalana, universal i inventant-se una nova manera de relatar unes idees, unes obres i uns autors que fins a la creació del suplement pocs espais de difusió havien tingut a la premsa generalista. *